

D ů v o d y:

§ 7 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. byl podle čl. XXVII. uvoz. zák. k exek. ř. v platnosti zachován a dopouští, aby byla u příslušného soudu vymožena exekuce zajišťovací. První odstavec téhož článku všeobecně ustanovuje, že v těch případech, kde platné zákony prohlašují povolení exekuce k zajištění přípustným, má býti užito předpisů exek. řádu o exekučních úkonech k zajištění peněžitých pohledávek (§§ 370 až 377) a o prozatímních opatřeních (§§ 378 až 402), ale jen v příčině jednotlivých úkonů zajišťovacích a v příčině řízení; tím nebylo právo uvedené změněno, a také z motivů k čl. III. a XXVII. téhož uvoz. zák. ješť zřejmo, že platné předpisy o zajištění určitých pohledávek nemají býti exek. řádem dotčeny a že zajišťovací exekuce, podle nich přípustná, není vázána na předpoklady, jež jinak jsou pro povolení zajišťovací exekuce vyžadovány. Nelze tudíž povolení zajišťovací exekuce odpírati nebo závislým činiti na osvědčení v § 370 ex. ř. požadovaném, jakož učinil soud rekursní, vycházející z nesprávného názoru, že takového osvědčení ješť potřebí.

Čís. 623.

Opozděnému rekursu v mimosporném řízení přísluší odkládací účinek (§ 12, odstavec druhý, nesp. říz.) jen tehda, lze-li napadené opatření změnit bez újmy pro třetího (§ 11, odstavec druhý nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R II 203/20.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě soudního usnesení, jímž přiznán v řízení mimosporném nárok na věno, ač proti původnímu usnesení podán byl po uplynutí zákonné lhůty rekurs. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce. D ů v o d y: Rekurs ješť odůvodněn proto, že v době, kdy vymáhající věřitelka žádala o povolení exekuce, nebylo právoplatným usnesení, na jehož základě o povolení exekuce žádala, ješto byl proti němu podán rekurs. Poněvadž jde o povolení exekuce na základě usnesení vydaného v řízení nesporném, proti němuž rekurs byl podán, neměl první soudce dle ustanovení § 12 odstavec druhý nesp. říz. vyhověti návrhu na povolení exekuce. Povinnosti k povolení potřebného opatření k ochraně zájmu vymáhající věřitelky první soudce neměl, poněvadž mu nebezpečí, vymáhané pohledávce nutně hrozící, osvědčeno nebylo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Usnesení vydaná v nesporném řízení mohou býti zpravidla (§ 12 odstavec první nesp. říz.) vykonána ihned a jen ze zvláštních důvodů má soud vyčkati lhůtu rekursní, ale po podaném rekursu nemá dáti místa výkonu usnesení a jen v případě naléhavého nebezpečí má učiniti opatření k zajištění účastníků potřebná. Rekursy opozděné mají býti podle § 11 nesp. říz. předloženy a je zůstaveno uvážení soudu, aby i po uply-

nutí lhůty rekursní vzal zřetel na rozklad nebo stížnost, může-li usnesení býti změněno bez újmy osoby třetí; v jiných případech nelze k opožděnému rekursu přihlížeti ani tehdy, jde-li o záležitosti osob podle § 2 nesp. pat. pod zvláštní ochranu zákona postavených. Tyto předpisy zákona podporují výklad, že druhý odstavec § 12 pat., jenž je vyjimečným ustanovením z pravidla v prvním odstavci téhož § uvedeného, vztahuje se toliko na takové opožděné rekursy, ku kterým může býti podle § 11 nesp. říz. přihlédnuto bez újmy třetí osoby, nikoli na opožděné rekursy proti usnesením o soukromých právech stran, kde uplynutím lhůty rekursní nabyla druhá strana práv z usnesení formálně právomocného. Výklad odchylný měl by v zápětí, že by v nesporném řízení každá strana mohla přezkoumání vydaného usnesení kdykoli požadovati a výkonu jeho kdykoliv opožděným rekurssem zbrániti, proti kteréžto právní nejistotě by předpis poslední věty § 12 nesp. říz. účastníkům neposkytoval dostatečné ochrany. V tomto případě šlo podle exekučního titulu o zákonnou povinnost otcovu dáti provdané zletilé dceři věno, tedy o soukromé právo, které po uplynutí lhůty rekursní nemůže býti měněno, pročež první soudce navrhovanou exekuci právem povolil; nelze také nahlédnouti, proč by v záležitosti, která jen z důvodů vhodnosti jest odkázána na řízení nesporné, měla býti oprávněná osoba po vydání exekučního titulu a uplynutí rekursní lhůty hůře postavena než by tomu bylo po rozsudku, jenž nabyl formální právomoci.

Čís. 624.

Nárok dle § 1328 obč. zák. nový doslov (§ 166, III. dílčí novely) nenáleží k výlučné věcné příslušnosti okresního soudu.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R II 208/20.)

Žalobkyně podala u okresního soudu žalobu, již domáhala se náhrady škody penízem 10.000 K, kterou utrpěla, jak tvrdila tím, že žalovaný ji přiměl k tělesnému obcování, zneuživ jejího odvislého služebního poměru. Soud první stolice vyhověl námitce věcné nepříslušnosti soudu a žalobu odmítl. Rekursní soud nařídil prvnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu o žalobě jednal. Důvody: Dle údajů žalobních zakládá se žalobní nárok patrně na § 1328 obč. zák. (§ 166 III. dílčí novely) a dle § 49 čís. 2 j. n. jsou přikázány spory o povinnostech, které zákon nemanželskému otci vůči matce ukládá, bez ohledu na výši sporného předmětu, k příslušnosti okresních soudů. Dle smyslu § 49 čís. 2 j. n. dlužno souditi, že všechny spory, které mají právní základ ve skutečnosti nemanželského otcovství, náležejí bez ohledu na cenu předmětu, na soud okresní. Otázka, zdali a v jakém rozsahu uplatňované nároky v zákonem ustanovení jsou hmotně odůvodněny, nepřichází při rozhodnutí o příslušnosti v úvahu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu vyvozuje příslušnost okresního soudu ku projednání sporu z úvahy, že dle § 49 čís. 2 j. n. spory o povinnostech,